

ZA DEŽJEM PRIDE SONCE, ZA 'MIRNO' PA 'NA MESTU VOLJNO'

Šest vojakov iz šestih republik pripoveduje — Fantje v uniformah želijo Bežigradom srečno novo leto

Pravzaprav jih srečujemo vsak dan in posebno tisti, ki stanujemo blizu vojašnice Ljube Sercerja, smo se že kar navadili nanje. Zasmilijo se nam, ko v slabem vremenu strumno korakajo, tudi nas zazebe, ko jih sredi mrzle noči opazimo na straži, ko pa se z njimi srečujemo na ulicah jih skoraj ne opazimo. Seveda, fante v značilnih »SMB« uniformah mislim, vojake, ki služijo vojaški rok v vojašnici Ljube Sercerja ob Titovi cesti.

Nekaj dni pred njihovim praznikom, dnevom Jugoslovanske armade sem jih obiskal v vojašnici in starejši vodnik Jordan Momić mi je predstavil šest fantov iz šestih jugoslovanskih republik.

Kar hitro smo se zapletli v prijeten razgovor, v katerem sem želel izvedeti čimveč o tem, kaj pomeni biti — vojak. Pa sem dobil odgovor, da me bodo o tem najbolje poučili čez nekaj let, ko bom sam oblekel vojaško suknjo.

Kljub temu pa so vojaki spregovorili o svojem rodnem kraju, o tem, kako se počutijo v Ljubljani, povedali so, kaj pričakujejo od novega leta in še in še ...

DRAGOSLAV PROTIC (Andrijevica)

Dragoslav PROTIC je svoj rojstni kraj, Andrijevico, označil kot srce lepote severne Črne gore:

Dragoslav Protic

»Malo mesto, v katerem živim (kot čilist, seveda) se ponaša z zgodovinsko zanimivostjo, saj je bilo prvo osvobodeno evropsko mesto v drugi svetovni vojni.

V Ljubljano sem prišel prvič, ko sem se moral zglasiti v tej vojašnici. Takoj sem opazil edinstveno arhitekturo, ki me je prevzela bolj, kot arhitektura vseh ostalih večjih mest, ki sem jih obiskal. Ljubljana je prekrasno mesto v katerem se nihče ne more dolgočasiti. Ko dobim dovoljenje za izhod iz vojašnice, največkrat s prijatelji sedemo v kako kavarno ali pa se napotimo v dvorano Tivoli.

K vojakom nisem prišel s psihološko obtežitvijo, ki je značilna za nekatere mlajše ljudi. Razumel sem, da moram to obvezno, ki jo imam kot državljani SFRJ, pošteno in častno izpolniti. Zato tudi nisem imel nobenih kriz, kaj hitro sem se privadil na novo okolje in si našel prijatelje.

Precej je seveda dela, kljub temu pa prostega časa ne zmanjka. Takrat najraje berem, saj sem v Beogradu končal filozofsko fakulteto — oddelek za srbskohrvatsko književnost. Ob tem moram pohvaliti našo knjižnico, v kateri so knjige, napisane v jezikih vseh naših narodov, obljudijo

pa, da jo bodo še obogatili.

Kot vsak, si tudi jaz delam načrte ob pričakovanju Novega leta — načrte, ki jih bom začel izpolnjevati avgusta, ko se bom vrnil domov.

HAMDİJA OMERović (Kalesije)

Zdaj pa se preselimo v Bosno in Hercegovino, natančneje v majhno vas Kalesije blizu Tuzle, odkoder je doma Hamdija OMERović:

»Kot vsak človek imam tudi jaz rad svoj rodni kraj, čeprav sem ga že kmalu zapustil. Solo sem namreč končal na Reki, kjer sem se zaposlil kot voznik in tudi pričakal poziv k vojakom. V Ljubljano sem prvič prišel 27. oktobra 1972 in kljub temu, da sem moral ves čas tu preživeti kot vojak, mi bo Ljubljana ostala v lepem spominu. Dnevi v vojaški suknji se mi iztekajo — zadnji tečejo nekoliko bolj počasi. Čez nekaj dni bom namreč odšel domov in kljub temu, da mi tu ni bilo prehud, bom takrat presrečen. Tako bom tudi Novo leto pričakal doma — lani sem bil na Silvestrovo tu v vojašnici. Polnoč smo dočakali vsi vojaki in starešine skupaj, pili smo in jedli, imeli smo tudi glasbo in moram priznati, da so takrat res lepo poskrbeli za nas. Sicer pa je to v tej vojašnici že lepa tradicija.

Seveda pa vsi vojaški dnevi niso bili

Hamdija Omerović

najbolj rožnati. Predvsem težke so bile vaje — v slabem vremenu — deževalo je, pa še mrzla je potem pritisnil, nikomur ni bilo lahko. Z nečim pa le nisem bil najbolj zadovoljen — hrana sicer ni bila ravno slaba, le na higieno bi bilo treba bolj paziti pri pripravljanju ...»

ISMET TEFIKI (Trnovac)

Učitelj iz Trnovca pri Bujanovcih — za tiste, ki zemljepisa ne obvladajo res odlično, naj povem, da je to v Srbiji — Ismet TEFIKI, se takole spominja dneva, ko je stopil v vojašnico Ljube Sercerja:

»Prišel sem avgusta, ko je zahajalo sonce in ko sem oblekel vojaško uniformo, sem se kar dobro počutil. Čeprav sem trecej daleč od doma, mi ni žal, da sem v Ljubljani. Tu sem že drugič: mesto mi je v globokem spominu ostalo še iz srednješolskih let, ko smo bili tu na izletu in smo se navduševali nad vašimi zgodovinskimi in drugimi znamenitostmi ...

V vojašnici je kot drugače v življenju veliko lepih, pa tudi težkih dni. Najraje se bom spominjal sprehodov po mestu in zabave ob športnih igrah, težko pa mi je

bilo, ko sem bil v bolnici — sam, ločen od enote, v kateri sem srečal precej dobrih in iskrenih prijateljev.

Seveda bi si želel novoletno noč prebiti doma, v krogu svojih najdražjih. No, iz tega ne bo nič in zato upam, da tudi tu ne bom razočaran.»

MIROSLAV IVICA (Pulj)

V pogovoru z Miroslavom IVICO, ki se počuti kot pravi Ljubljančan, se najprej preselimo v sosednjo Hrvatsko:

»Živim v Pulju in to je mesto, ki ga prav gotovo poznate. Kljub temu pa sem v Ljubljani preživel že nekaj let — tu sem namreč študiral elektrotehniko in tako sem se poziva, na katerem je pisalo, da se moram zglasiti v Ljubljani, kar razveselil. Težav z jezikom nimam, saj razumem prav vse in tudi sam večkrat rad poskusim govoriti slovensko. Tu imam precej prijateljev še iz študentskih let in ko sem prost, se najbolj pogosto srečujemo v Sumiju.

»Biti vojak — to je le majhna sprememba v človeškem življenju, ki prav gotovo prinese tudi mnogo lepega in koristnega. Najraje se bom spominjal prisega, ki je bila zame posebno doživetje. Z »obukom« nisem imel težav. Menim, da je bil to čas, ki sem ga preživel najbolj koristno in intenzivno, saj sem izvedel mnogo stvari, ki mi bodo pozneje v življenju še koristile.

Ismet Tefiki

Dolčas mi je tu le tedaj, ko sem brez dela — zato skrbim, da sem stalno zaposlen. Opravljam namreč pisarniško delo, preostali čas pa posvetim športu.

Novo leto bom pričakal doma — dobil sem namreč nagradni dopust in tega dogodka se že zdaj veselim.

TIHOMIR TRAJKOVSKI (Skopje)

Najdlje od doma pa je Tihomir TRAJKOVSKI — v Ljubljano je prišel iz glavnega mesta Makedonije, Skopja:

»Rad imam Ljubljano in ko sem dobil poziv, sem bil kar zadovoljen, saj sem vedel, da bom vojaški rok odslužil v našem najbolj čistem mestu. Sem sem prišel avgusta in prvi dnevi so bili, razumljivo, precej dolgi. Monotonijo vojaškega življenja si krajšamo s športnimi igrami, ob šalah in kulturno zabavnem življenju pa nam dnevi tečejo vse hitreje. Seveda pa je do vrnitve

Tihomir Trajkovski

domov še precej dni. Kljub temu, da želim zelo daleč od Ljubljane, pa se razdalje ne bojim, saj me bo letalo kar hitro vsaj za nekaj dni popeljalo domov.

Novo leto bom pričakal v družbi prijateljev — mnogo sem jih našel v enoti — in upam, da mi bo lepo.

V prostem času se ukvarjam s športom, zelo rad pa tudi hodim po Ljubljani — obiskal sem že nekaj muzejev in videl precej kulturnih in drugih zanimivosti. Moram reči, da sem nad Ljubljano navdušen.»

VLADO STOPAR (Maribor)

Najbolj redkobeseden je Mariborčan Vlado STOPAR, ki se bo od Ljubljane poslovil sredi januarja:

»Ljubljana je zelo lepo mesto, z nami, vojaki pa so zelo prijazni tudi ljudje. Tu sem že štirinajst mesecev — prvih pet je šlo zelo počasi. Zlasti težko mi je bilo pri »obuki«, pozneje pa, ko sem prišel v vojaški klub, mi je življenje teklo precej hitreje.

V klubu skrbimo za aktivnosti vojakov v prostem času in pripravljamo zabavne prireditve, organiziramo ogled filmov, poskrbimo za glasbo, športna tekmovanja, organiziramo predavanja — skratka, klub skrbi, da vojakom nikoli ni dolgčas. Skoraj nikoli. Kajti prav pri vsakem nastopijo trenutki, ko je osamljen, ko mu je vsaj malce

Miroslav Ivica

težko. Vendar ob dobrih prijateljih — in tu jih imam, prav vse mine in tako se že veselim vrnitve domov. Preden sem oblekel vojaško suknjo sem delal kot natakari v Portorožu, zdaj pa bom odšel delat v tujino — boljši zaslužek me vleče tja ...

Šest vojakov iz šestih republik. V vojašnici pa je še veliko mož, ki so prav tako kot vi, ponosni na svojo nalogo in se je zavedajo. Pa kljub temu ti možje, ki se ne bojijo orožja, včasih zatrepajo pred samoto in si zaželi vrnitve domov. Saj jih razumemo.

Ko sem se poslavljal od njih, sem jim zaželel čim krajše dneve, vsi pa so mi zabili, da moram ob koncu prispevka zapisati še tole novoletno željo vojakov iz vojašnice Ljube Sercerja: »Vsem Bežigradom želimo v Novem letu veliko sreče in uspehov in — elektrike.«

Pogovore zapisal:
STANE DROLJC

Vlado Stopar